

facebook <https://www.facebook.com/theDveP>

Blog 53; papa voor niks

Toen Rohan was geboren had ik de wildste plannen. Dit had ik eerder geschreven dus dit is een soort déjavu. Ik zou hem leren fietsen, langs de lijn staan bij het voetbal. We zouden samen vissen, patatje halen op de hoek. Samen met de fiets en skelter rijden zonder bestemming. Maar eerst de babytijd. Hoe overleef je die? De gebroken nachten spelen snel parten want als man zijnde schijn je daar moeite mee te hebben. Verder kun je niet stoeien of wat dan ook want het mormel staart je alleen schaapachtig aan. Zo'n blik waaraan je twijfelt of hij wel ziet. De volgende fase is het omdraaien en het bewuster lachen, nu wordt het leuk voor een papa. Ik had best wat lol en sir Poop-a-Lot was wel van het donderjagen, dus blazen in de nek, oksel, op die spekbenen en kietelen bij het leven. Die band vader-zoon wordt opgebouwd.

Al snel komt de gulle lach wanneer je thuis komt en dat maakt je dag meer dan goed. Hoe moe of zwak of ziek je ook bent, de lach van je baby is een natuurlijk medicijn. Werkt als een bezetene. Nog ff gauw stoeien voor hij naar bed gaat, snel een flesje want je mist hem de hele dag. Tandjes poetsen en nog een vlugge stoeipartij en welterusten lieve jongen, tot morgen!

De afgelopen twee weken heb ik asociaal veel gewerkt, dus ook veel gemist. Wanneer ik thuis kwam sliep alles al, zag mn gezin alleen slapend dus. 'S-morgens weer weg terwijl iedereen nog sliep dus ik zag Rohan niet bijster veel. Wanneer je dan wel thuis bent merk je wat je gemist hebt, en vooral wat Rohan gegroeid is. Tandjes nog beter zichtbaar, nieuwe klanken, hele verhalen en de blik in zn ogen. Fijn en mooi om te zien maar tegelijkertijd werden mijn ogen ook keihard geopend. Doordat ik zoveel moest werken is Rohan zn blik naar mij toe ook veranderd. Of het een fase is, ik hoop het maar, maar hij is heel eenkennig. Mama kan namelijk geen minuut weg zijn, waardoor kind alleen is met mij en kind wilt dat niet. Dus schreeuwen, ontroostbaar janken, afzetten tegen mij en zoeken naar mama. Meneer wilt niets van mij, dat breekt mn hart. Want ik maakte die lange dagen ook niet voor mn plezier, maar nog meer brak het omdat ik hem zo gemist had, wilde hem zo graag en knuffelen maar Rohan lijkt verder gegaan te zijn. Ik zal het vast verkeerd interpreteren en misschien was het moment wel gewoon daar, maar dit is het tegenovergestelde van wat ik verwacht had. Ineens voelde ik me een dolle-5-minuten-papa. Leuk van een afstandje maar van dichtbij en langer dan 23 seconden op schoot is net teveel.

Ik had me het nieuwe vaderschap heel anders voorgesteld. Is er dan er helemaal geen hoop, kan en moet ik die dromen zomaar laten vliegen? Kan ik dan echt niets meer goed doen bij hem? Wordt ik dan gewoon Dave voor hem in plaats van papa, ik weet het niet. De tijd zal het leren. Miran zegt dat het wel goed komt, zoals ik er nu in sta zie ik dat somber in, maar dat is de depressie die praat. Ik ga maar uit van de tijd en zal denk ik opnieuw moeten opbouwen. Opbouwen naar de droom die ik had. Opbouwen zodat we wel die oneindige tochten hebben, wel kunnen vissen, patat halen, maïs jatten en met modder gooien.

Als er één ding is wat ik heb geleerd, is dat de toekomst altijd dichterbij is dan je denkt. De toekomst is morgen al, dat is wel iets om mee te beginnen en als je iets begint, moet je het ook afmaken.

Zeker wanneer ik langs de zijlijn sta te schreeuwen dat hij dieper moet spelen. Zeker wanneer ik de zijwieltjes onder zn fiets vandaan trek en moet lachen omdat hij valt (leedvermaak 2.0). Zeker wanneer hij ook rare quotes heeft, en al helemaal omdat hij simpelweg mijn zoon is en ik zijn papa. Ook al lijkt het nu papa voor niks, morgen is de toekomst en dan ben misschien al papa voor even. Net zolang tot ik papa voor alles ben. Hoe ellendig het nu ook lijkt, hoe hard mn hart ook breekt, zn lach is de lijm en daar doe ik het voor.

Op naar de toekomst, op naar morgen!